

Han är profeten Muhammad

Vilken lärare han var, och vilken man! Han var fylld av storhet, ärlighet och upphöjdhet! Sannerligen, de som överväldigas av hans storhet har sin ursäkt, och de som offrade sina liv för hans skull är de mest triumferande.

Muhammad Ibn Abd Allah var Allahs Sändebud till människorna mitt i livets glöd. Vilket mysterium var tillgängligt för honom som gjorde honom till en man att ära bland människor? Och vilka storslagna händer sträckte han ut mot himlen för att låta alla barmhärtighetens, välsignelsens och vägledningens portar öppnas på vid gavel? Vilken tro, vilken kyskhet och vilken renhet! Vilken blygsamhet, vilken kärlek och vilken lojalitet! Vilkenhängivenhet till sanningen och vilken vördnad för livet och de levande?

Allah skänkte honom den mängd välsignelse som kvalificerade honom att bära Hans fana och tala för Hans räkning, och gjorde honom kapabel att vara den siste av Hans sändebud. Därför var Allahs välgärd mot honom stor. Men hur mycket hjärnor, inspiration och pennor tävlar om att tala om honom eller sjunga lovsånger för att avslöja hans storhet, verkar de alla obetydliga på grund av hans överlägsna egenskaper.

Om de inledande sidorna i denna bok behöver börja med ett tal om Sändebudet ﷺ, kan de inte hoppas på att ge honom den hyllning han förtjänar, och inte heller göra anspråk på att de verkligen presenterar den store Sändebudet för läsarna. Det är bara en enkel hänvisning till hans

upphöjdhet och några av hans överlägsna egenskaper som får människor att älska honom och som drog till sig en enastående lojalitet från några av de gestalter som nämns i boken, vare sig de var Muhaajiruun eller Ansaar eller från Quraish.

Knappt hade livet framträtt förrän Allah lät alla dess vindar hälsa hans ankomst och sände sändebud till alla människor överallt, bärande den gudomliga kallelsens principer och kallarens vällukt, lärornas sanning, mästarens upphöjdhet, budskapets upplysning och Sändebudets ﷺ medkänsla.

Det stämmer. Detta var huvudsyftet, inte mer. Det är att i ljuset av en av hans strålar uppfatta några drag av hans sällsynta upphöjdhet som framkallade de troendes lojalitet och fick dem att uppfatta i honom målet och vägen, läraren och vännen.

Vad fick stormännen bland hans folk att hasta till hans ord och hans religion? Abu Bakr, Talhah, Az-Zubair, Othman Ibn Affaan, Abd Ar-Rahman Ibn 'Awf och Sa'd Ibn Abi Waqqaas övergav alla i hast den rikedom och ära i sitt samhälle som omgav dem, och tog samtidigt på sig tunga bördor i livet, fyllda av bekymmer, problem och konflikter.

Vad fick de svaga i hans samhälle att söka hans skydd, hasta till hans fana och hans kallelse, när de såg honom utan rikedom eller vapen, med skada tillfogad honom och ondska som följde honom på ett skrämmande sätt, utan att han kunde undvika det?

Vad fick den förislamiske tyrannen Omar Ibn Al-Khattaab, som begav sig för att hugga av hans ädla huvud med sitt svärd, att vända om för att med samma svärd - gjort skarpare genom tron - hugga av huvudena på Profetens fiender och hans förföljare?

Vad fick stadens elit och ädlingar att bege sig till honom och lova att bli hans följeslagare, och frivilligt omfamna en rad av bekymmer och skräck, i vetskap om att kampen mellan dem och Quraish skulle vara mer fruktansvärd än skräcken själv?

Vad fick dem som trodde på honom att öka och inte minska, trots att han förklarade dag och natt: "Jag äger varken nytta eller skada för er. Jag vet inte vad som kommer att ske med mig eller er"!

Vad fick dem att tro att världen skulle öppna sina länder för dem och att deras fötter skulle vada i världens guld och kronor? Och att den Koran de

reciterade i hemlighet skulle genljuda i starka toner och klingande röst, inte bara i deras egen generation eller på deras egen halvö, utan genom tiderna och överallt?

Vad fick dem att tro på den profetia som Sändebudet berättade för dem, trots att när de vände sig höger och vänster fann de ingenting annat än hetta, kargt land och stenar som sände ut kokande ångor, deras spetsiga huvuden liknande djävulars huvuden?

Vad fyllde deras hjärtan med visshet och viljekraft? Det var Ibn 'Abd Allah – vem annars kunde ha gjort det? – ty de såg med egna ögon alla hans dygder och allt som utmärkte honom. De såg hans kyskhet, hans renhet, hans ärlighet, hans rättframhet och hans mod. De såg hans överlägsenhet och hans medkänsla. De såg hans intellekt och hans vältalighet. De såg solen lysa på samma sätt som hans sanning och upphöjdhet lyste.

De hörde livets tillväxt rinna i hans ådror när Muhammad började skänka dem sin dagliga uppenbarelse och sin föregående kontemplation. De såg allt detta och mer, inte genom en mask utan ansikte mot ansikte och i praktiken, genom sin egen syn och uppfattning.

När en arab på den tiden såg något, talade han som en expert. Araberna var ett folk med skarp iakttagelseförmåga och intuition. Om en av dem såg några fotspår på vägen, skulle han säga: "Dessa är fotspåren efter den och den personen." Han skulle lukta på andedräkten hos den som talade med honom och förstå vilken sanning eller osanning som låg däri.

Dessa män såg Muhammad och var hans samtida sedan hans ankomst till världen som ett nyfött barn. Ingenting doldes för dem i hans liv. Det barndomsskede som är okänt för andra än barnets folk och nära släktingar var, i Muhammads fall, sett och uppfattat av alla Makkahs folk. Det berodde på att hans barndom inte var som någon annan. Den drog uppmärksamhet till sig för sina tidiga tecken på manlighet och initiativförmåga, och för att förkasta barnens vanliga lekar till förmån för männens allvar.

Som ett exempel brukade Quraish tala om 'Abd Al-Muttalib's sonson som höll sig borta från barnens lekplatser och deras festligheter, och som brukade säga när han bjöds in till dem: "Jag skapades inte för det."

Dessutom, när hans amma Haliimah tog honom tillbaka till hans folk, berättade hon för dem om sina iakttagelser, sin erfarenhet av barnet och vad hon sett hos honom för att övertyga dem om att han inte var ett

vanligt barn. Hon trodde att det fanns en dold hemlighet i honom, okänd utom för Allah, som kanske en dag skulle uppenbaras.

Vad gäller hans ungdom - vilken kyskhet! Han var klarare och mer genomskinlig. Hans folks sysselsättning med honom och deras tal om honom var mer beständig och lovprisande. Vad gäller hans mandom, uppfattades den fullt ut av varje öga, öra och hjärta. Framför allt var det hans samhälles samvete, som genom hans uppträdande och beteende mätte alla deras visioner om sanning, godhet och skönhet.

Det var alltså ett genomskinligt och förstått liv från vaggan till graven. Alla hans visioner, hans steg, hans ord, hans rörelser, ja även hans drömmar, hans förhoppningar och hans minnen var alla människors rättighet från den första dag han föddes. Det var som om den Allsmäktige Allah önskade att det skulle vara så för att säga till människorna: "Det är Min Sändebud till er; hans väg är genom förnuft och intellekt, och det är hela hans liv sedan han var ett spädbarn."

Granska därför, med allt du äger av förnuft och intellekt, hans liv och döm. Uppfattar du någon känsla av misstänksamhet? Ser du något falskt? Ljög han någonsin eller svek han någon? Behandlade han någonsin någon orättvist? Avslöjade han någonsin ett fel? Övergav han någonsin sina släktskapsband? Försummade han en plikt eller lämnade en ädel handling? Förolämpade han någon eller dyrkade han en avgud? Granska noga och minutiöst och undersök, ty det finns inget skede av hans liv som är dolt eller skylt.

Om hans liv, som du ser och uppfattar, inte är annat än renhet, sanning och upphöjdhet - är det förenligt med förnuft eller logik att en man med sådana egenskaper skulle ljuga efter fyrtio års ålder? Om vem skulle han ljuga? Om Allah för att hävda att han var Hans Sändebud ﷺ, utvald, utsedd och inspirerad av Honom?

Nej, detta är känslornas och intuitionens svar. Vilket är ditt sätt att tänka och vilken rätt har du att ljuga?

Detta var, tror vi, de tidiga troendes inställning gentemot Allahs Sändebud ﷺ, Muhaajuruun liksom de som gav honom skydd och stöd.

Det var en fast och snabb inställning som inte lämnade något utrymme för tvekan eller överksamhet. En man som hade ett så rent och upplyst liv kunde inte bedra Allah. Med en sådan skarp insikt såg de troende Allahs ljus och följde det.

De skulle tacka sin insikt när de senare såg hur Allahs Sändebud ﷺ stöddes av Allah och hur hela halvön stod i tacksamhetsskuld till honom. Många oföruddsedda välsignelser och krigsbytnens skänktes åt dem, medan han blev mer ödmjuk, mer asketisk och mer from, tills han mötte Allah vid den utsatta tiden, liggande på en matta som lämnade sina avtryck på hans kropp.

Och när de såg honom – Sändebudet vars fanor segersamt och stolt fyllde horisonten – stiga ned från predikstolen och ta emot folket, och säga under tårar: "Den vars rygg jag piskade, här är min rygg, låt honom ta sin hämnd. Den vars pengar jag tog, här är mina pengar, låt honom ta av dem."

De troende såg honom när hans farbror Al-Abbaas bad honom ge honom ett av de jobb som vanliga muslimer fick, och han avböjde vänligt med orden: "Sannerligen, farbror, vi erbjuder inte det jobbet till någon som ber om det eller bryr sig om det."

De såg honom inte bara dela de bekymmer och den hunger som drabbade folket, utan också fastställa för sig själv och sitt folk en oeftergivlig princip, nämligen: "Att vara den förste att känna hunger om folket hungar, och den siste att stilla sin hunger när folket svälter." Ja, de tidiga troende skulle vara ännu mer tacksamma för sin insikt som uppfattade saker väl även innan de kom, och tacka Allah som vägledde dem till tron.

De skulle också se det liv som var det bästa beviset på sanningen hos Sändebudet ﷺ när han sade till dem: "Jag är Allahs Sändebud till er." Hans liv var verkligen upphöjt. Dess upphöjdhet och renhet är det bästa beviset på sanningen hos den store läraren och ädla Sändebudet ﷺ. Dess nivå av excellence och upphöjdhet sjönk eller föll aldrig, utan förblev stadigt från vaggan till graven. Under hela livet och efter att ha nått sin höjdpunkt var det klart som dagen att mannen som levde det livet och framförde ett sådant budskap inte sökte rikedom, pengar eller suveränitet. När dessa erbjöds honom på ett gyllene fat kopplat till hans triumferande ledarskap, avvisade han dem alla och levde sitt liv till sista andedrag i hängivenhet till Allah, ångerfull och kysk.

Han avvek aldrig från sitt stora livs syften ett hårsbredds bredd, och bröt aldrig ett löfte till Allah i dyrkan eller i jihad.

Knappt hade nattens sista del börjat förrän han steg upp, utförde sin ablution och förblev som han var van att göra – åkallande Allah, bedjande

och gråtande.

Berg av rikedom och pengar samlades i hans ägo, ändå förändrades han inte och tog aldrig av det mer än vad den fattigaste och lägste av muslimerna gjorde. Sedan dog han och lämnade endast sin rustning i pant.

Alla världens länder närmade sig på grund av hans kallelse, och de flesta av jordens kungar stod inför hans budskap, i vilket han kallade dem till Islam, i vördnad och underkastelse. Ändå korsade inte ett enda atom av skryt eller arrogans hans väg, inte ens på det längsta avstånd.

skryt eller arrogans korsade hans väg, inte ens på ett stort avstånd. När han såg människor som närmade sig honom oroade och uppskakade av vördnad och respekt, sade han till dem: "Var lugna, min mor brukade äta torkat kött i Makkah."

När alla fiender till hans tro lade ned sina vapen och böjde sina huvuden och väntade på att han skulle avkunna dom, och medan 10 000 muslimska svärd glänste på Erövringens dag över Makkahs kullar, sade han bara till sina fiender: "Sprid er, ni är fria!"

Även på höjden av den seger som han ägnat sitt liv åt berövade han sig själv den. Han gick i segertåget på Erövringens dag med huvudet böjt ned tills folket inte kunde se hans ansikte, och upprepade tacksägelsehymner till Allah i låg ton, vät av tårar, ödmjukt lyftande sina ord till Allah tills han nådde Ka'bah. Han konfronterade sedan avgudarna och gjorde vad han gjorde med dem och sade: "Sanningen har kommit och lögnen har försvunnit, sannerligen är lögnens bortgång oundviklig" (17:81).

Finns det fortfarande tvivel om hans budskap? Han var en man som ägnade hela sitt liv åt en kallelse i vilken han inte hade någon personlig vinning av rikedom, ställning, suveränitet eller makt. Biografisk odödlighet övervägdes inte ens av honom, eftersom han enbart trodde på det andra livets odödlighet, när man är i Allahs händer.

Han var en man som tillbringade sitt liv från barndomen till fyrtio års ålder i renhet och kontemplation. Sedan tillbringade han resten av det i dyrkan, vägledning, jihad och kamp, och när världen upplyste sig för honom avvisade han all dess falska ära och höll fast vid sin väg, sin dyrkan och sitt budskap. Hur kunde en sådan man vara en lögnare? Varför skulle han ljuga? Sannerligen, en sådan man och ett sådant sändebud stod över det!

Vi har nämnt att logik och förnuft var – och fortfarande är – det bästa beviset på sanningen hos Muhammad ﷺ när han sade: ”Jag är Allahs Sändebud.” Det tilltalar inte god logik eller sunt förnuft att en man som levtt ett sådant gott liv ljuger om Allah. De tidiga troende som hastade att tro på hans budskap, och som vi är hedrade att känna till något om genom sidorna i denna bok, hade ett sådant förhållande till honom efter sin vägledning från Allah, vilket är det bästa beviset på logik och förnuft.

Vi ser Muhammad ﷺ före hans budskap, och vi ser honom efter hans budskap. Vi ser honom i sin vagga, och vi ser honom svept i döden. Men har vi sett någon motsägelse eller inkonsekvens i hela hans liv? Aldrig!

Låt oss nu närma oss de första åren av hans budskap. Det var år som man sällan hittar något jämförbart med i historiens annaler vad gäller ståndaktighet, sanning och upphöjdhet. Det var de år som mer än något annat avslöjade alla facetter av läraren och vägledaren för hela mänskligheten. Det var år som öppnade hans livs och hjältedåds levande bok och som mer än några andra år utgjorde vaggan för hans mirakel.

Under dessa år var Allahs Sändebud ensam. Han lämnade allt han ägde av komfort, trygghet och ett stabilt liv. Han närmade sig folket med vad de inte var bekanta med, eller snarare med vad de avskydde. Han närmade sig dem och riktade sina ord till deras förnuft, och det är en svår uppgift för den som riktar sitt tal till människors sinnen i stället för deras känslor. Allahs Sändebud, Muhammad ﷺ, gjorde inte bara det, eftersom konsekvensen av att tilltala sinnet kan vara uthärdlig om man befinner sig inom cirkeln av gemensamma konventioner och gemensamma strävanden. Men när du kallar dem mot en avlägsen framtid som du uppfattar men de inte gör, som du lever i och de inte är medvetna om, är det en svår uppgift. Ja, när du tilltalar deras sinnen och reser dig för att förstöra grundvalen av deras liv från grunden, även om du gör det på ett uppriktigt, ärligt sätt och inte driven av ett visst syfte eller ära, är det en risk som endast kan tas av de rättfärdiga folkets ledare och sändebud.

Sändebudet ﷺ var hjälten och den store mästaren i den situationen. Dyrkanens form vid den tiden var avgudadyrkan, vars riter iakttogs som en religion. Sändebudet ﷺ tillgrip inte några manövrer eller intriger. Den obanade vägen och den tunga bördan hade varit goda ursäkter om han hade använt sitt briljanta sinne för att förbereda dem på ordet ”tawhid” i stället för att överraska dem med det. Han var kapabel och det var hans rätt att förbereda sig för att isolera samhället från dess avgudar som hade

överlämnats från generation till generation i århundraden. Han kunde ha börjat med att gå runt frågan för att i möjligaste mån undvika en direkt konfrontation som han visste skulle väcka alla hans folks avund och dra alla deras vapen mot honom.

Ändå gjorde han inte det. Detta illustrerar att han var ett Sändebud ﷺ. Han hörde en gudomlig röst inom sig som sade åt honom att resa sig, och han gjorde det, och som sade åt honom att framföra budskapet, och han gjorde det utan vapenmaktens kraft och utan att fly! Han konfronterade dem från första ögonblick med budskapets kärna och ärendets kärna: "O folk, jag är Allahs Sändebud till er, att ni ska dyrka Honom och inte sätta partner med Honom. Dessa avgudar är intellektuell lögn. De är varken till skada eller nytta för er."

Från allra första början konfronterade han dem med sådana klara och raka ord, och från allra första början mötte han den hårda kamp han var tvungen att genomgå till sin avgång från livet!

Eller var de tidiga troende i behov av en drivkraft för att stödja Profeten ﷺ!

Vilket uppvaknat samvete skulle inte röras av en sådan sällsynt och unik scen! Det var scenen av en man som folket kände till hade full intellektuell förmåga och oklanderligt uppträdande, stående ensam, mötandes sitt folk med en kallelse som kunde få berg att störta. Ord strömmade fram från hans hjärta och läppar, lydiga och enastående, som om all framtidens kraft, vilja och plan låg i dem, som om det vore ödet som tillkännagav sin proklamation! Men kanske var detta drivkraften av en god ande, varefter Muhammad ﷺ skulle dyrka sin Herre som han ville, och lämna sitt folks gudar på sin plats och lämna sitt samhälles religion i fred.

Om en sådan tanke uppstod i vissa sinnen vid den tiden, skingrades den snart av Muhammed ﷺ. Han klargjorde för folket att han var ett Sändebud och var tvungen att förmedla budskapet, att han inte kunde vara tyst eller vända sig in i sig själv efter att ha vägledts av sanningen och upplysningen. Alla världens och naturens krafter hade inte kunnat tysta honom eller stoppa honom, eftersom det var Allah som fick honom att tala och röra sig och som vägledde hans fotsteg.

Quraishs reaktion kom snabb som lågor uppvivlade av en våldsam vind. Bekymmer började drabba en själ ovan vid något annat än absolut nåd. Sändebudet ﷺ började då undervisa i sina första lektioner med yttersta

mästerskap och förbluffande lojalitet. Bilden av denna scen är av yttersta vikt på alla platser och vid alla tider, liksom i historien. De med ett uppvaknat samvete i Makkah var tillfreds, fyllda av beundran och närmade sig. De skådade en upphöjd och majestätisk man. De visste inte om hans hals hade blivit längre tills den kunde röra himlen eller om himlen hade kommit ned för att kröna hans huvud. De skådade lojalitet, ståndaktighet och upphöjdhet.

Den bästa scenen de skådade var dock den dag när Quraishs stormän begav sig till Abu Talib och sade: "Sannerligen kan vi inte tolerera en person som förolämpade våra fäder, hånar våra drömmar och hittar fel på våra gudar. Antingen stoppar du honom eller så kämpar vi mot er båda tills en av parterna förintas." Abu Talib skickade ett budskap till sin brorson: "Min brorson, ditt folk har sökt upp mig och talat om dina angelägenheter. Du måste tänka på mig och dig själv och inte belasta mig med vad jag inte kan uthärda."

Vad var då Allahs Sändebuds ﷺ: inställning?

Den enda man som hade stått vid hans sida verkade överge honom, eller snarare verkade oförmögen att möta Quraish som vässat alla sina tänder. Sändebudet ﷺ tvekade inte i sitt svar, och hans beslutsamhet vacklande inte. Nej! Han sökte inte ens efter ord för att visa sin envishet. Den var redan där, effektivt resande sig för att leverera en av sina mest betydelsefulla lektioner till hela mänskligheten och diktera dess högsta principer.

Således talade han: "O farbror, vid Allah, om de placerade solen på min högra sida och månen på min vänstra sida för att jag ska överge denna sak tills den uppenbaras av Allah eller jag förintas av den, skulle jag aldrig överge den!" Frid vare med dig, O Islams Profet, du som var kolossal bland människor, och dina ord var kolossala.

Abu Talib återfann därpå sin och sina förfäders mod på en gång, fattade sin brorsons högra hand med sina båda händer och sade: "Säg vad du vill, ty vid Allah, skall jag aldrig tvinga dig att göra något alls."

Muhammad ﷺ förlitade sig sedan inte på sin farbror för skydd och säkerhet, trots att hans farbror var kapabel till det, men det var han som skänkte trygghet, skydd och ståndaktighet åt människorna kring honom.

Varje ärlig person som skådar en scen som den kan inte annat än hasta till

att älska, vara lojal mot och tro på det Sändebudet ﷺ.

Hans envishet vad gäller sanningen, hans uthållighet med budskapet och hans tålamod under stora bekymmer var alla för Allahs skull och inte för personlig vinning. Allt detta var oundvikligen ägnat att attrahera briljanta sinnen och väcka de samvetsgranna till att följa det ljus som vinkade åt dem och hasta till det ärliga och sanna Sändebudet ﷺ som kom för att rena våra själar och vägleda oss. Folket skådade honom medan skada nådde honom från varje håll. Den tröst han hade sökt hos sin farbror Abu Talib och sin hustru Khadijah nekades honom eftersom de båda dog inom dagar av varandra. Den som önskar föreställa sig graden av förföljelse och krig som Quraish lanserade mot det obehövade Sändebudet – det räcker att veta att Abu Lahab själv, som var hans bittraste rival och fiende, en dag var så samvetsbetungad av vad han skådade att han tillkännagav att han skulle skydda Sändebudet, hjälpa honom och stå emot varje aggression mot honom. Men Sändebudet avvisade hans skydd och förblev upphöjd, lyftade sitt huvud och förblev lojal mot sitt budskap. Ingen kunde avvärja skada från honom, eftersom ingen vågade göra det! Inte ens den framstående Abu Bakr kunde göra annat än gråta.

En dag begav sig Sändebudet ﷺ till Ka'bah och, medan han gick runt den, rusade plötsligt Quraishs stormän som väntade på honom fram och omringade honom med orden: "Är det du som säger sådant om våra gudar?" Och han svarade dem lugnt: "Ja, det är jag som säger det." De grep tag i honom i slutet av hans kläder medan Abu Bakr vädjade om hans frigivning med strömmande tårar: "Tänker ni döda en man för att han säger: Allah är min Herre?"

Den som såg Sändebudet på dagen i At-Taa'if var säker att se något exempel på hans sanning och lojalitet värdigt honom. Han vände sitt ansikte mot stammen Thaqiif och kallade dem till Allah, den Ende och den Allsmäktige.

Var inte det han mötte från sin klan och sitt folk tillräckligt? Varnade det honom inte för en ökande skada när den kom från folk han inte hade blodsbands med? Absolut inte, för dessa skadliga konsekvenser togs inte i beaktande av honom. Den Allsmäktige Allah hade befallt honom att framföra budskapet, och det var tillräckligt. Han kom ihåg den dag då hans samhälles envishet ökade och han gick hem och täckte sig i sängen i sorg. Han hörde himmelens röst nå hans hjärta, och omedelbart hörde han uppenbarelsens röst kasta fram samma sak som på grottan's dag: "O du höljde – Stå upp och varna" (74:1-2).

Sedan var han tvungen att framföra budskapet och varna. Därför var han ett Sändebud som inte brydde sig om skada och inte sökte komfort. Låt honom då bege sig till Al-Taa'if för att förmedla Allahs ord till dess folk.

Där omringade dock samhällets stormän honom och var mer listiga än deras likar i Makkah. De satte barn och bråkmakare mot honom, och de övergav den mest heliga av arabiska seder, nämligen gästfrihet mot gäster och skydd av den som ber om hjälp.

De satte sina bråkmakare och sina unga pojkar efter Sändebudet ﷺ för att kasta sten på honom. Detta var han för vilken Quraish erbjöd sig att samla pengar för att göra honom till den rikaste bland dem och till deras ledare och kung! Ändå vägrade han med orden: "Jag är blott Allahs slav och Hans Sändebud."

Nu skådar vi honom i At-Taa'if, där han drog sig tillbaka till en trädgård för att skyddas av dess väggar från bråkmakarnas förföljelse. Hans högra hand sträcktes mot himlen i bön till Allah medan hans vänstra hand skyddade hans ansikte från de stenar som kastades på honom. Han ropade till sin Skapare och Herre: "Om Du inte är arg på mig, bryr jag mig inte om andra saker, men att Du skänker mig Din barmhärtighet är alltför generöst av Dig!"

Han var verkligen ett Sändebud som visste hur man vänder sig till sin Herre med artighet! När han förklarade att han inte brydde sig om skada för Allahs skull, förklarade han också att han var i desperat behov av barmhärtighet beviljad av Allah. I en situation som denna kände han sig inte stolt över sin uthållighet och sitt mod, och han skröt inte. Att skryta i en sådan situation kan antyda att man gör Allah en tjänst, och detta faktum kunde inte döljas för Muhammad. Därför var det bästa sättet att uttrycka hans mod och uthållighet i en sådan situation hans bön och hans åkallan.

Så fortsatte han att be Allah om förlåtelse och åkalla Honom: "O Allah, till Dig klagar jag över min styrkans svaghet, min oförmåga att finna en väg och mitt förödmjukande av folket. O Den Mest Barmhärtige, Du är de svagas Herre, och Du är min Herre. Till vem anförtror Du mig? Till en avlägsen släkting som ignorerar mig eller till en fiende som har makt över mig? Om Du inte är arg på mig, bryr jag mig inte om andra saker, men att Du skänker mig Din barmhärtighet är alltför generöst av Dig. Jag söker skydd i Ditt ansiktes ljus som lyser upp mörkret och rättar till denna världens och den nästa världens angelägenheter. Var inte arg eller missnöjd med mig. Jag bönfäller Dig om Din ynnest tills Du är nöjd med

mig. Det finns ingen styrka eller kraft utom genom Dig.” Vilken lojalitet Profeten ﷺ hade till sin kallelse! Han var en obeväpnad person som mötte konspirationer överallt han gick. Han hade ingenting i livet som stärkte honom, och ändå bar han all den uthålligheten, all den ståndaktigheten och lojaliteten!

Folket skådade honom återvändande från Al-Taa'if till Makkah utan någon känsla av förtvivlan eller nederlag, utan mer hoppfull, optimistisk och hängiven. Dessutom presenterade han sig för stammarna och nådde dem i deras egna lokaliteter och distrikt. En dag begav han sig till Bani Kindah, en annan dag till Bani Haniifah, sedan till Bani 'Aamir och så från en stam till en annan. Till dem alla sade han: ”Jag är Allahs Sändebud till er. Han befaller er att dyrka Allah och inte ta partner med Honom, och att överge det ni dyrkar av avgudar.” Vid de nära stammarna brukade Abu Lahab följa honom och säga till folket: ”Tro honom inte, ty han kallar er till det som är falskt.”

Folket skådade Allahs Sändebud i en sådan kritisk situation som sökte troende och assistenter, men han möttes av otacksamhet och fientlighet. De såg honom vägra alla uppgörelser och vägra att ha ett världsligt pris för tron.

Under dessa stekande dagar presenterade han sig för Bani 'Aamir Ibn Sa'sa'ah och satt med dem och talade om Allah och reciterade en del av Hans ord. De frågade: ”Tror du att om vi stödde dig i din sak och sedan Allah höjde dig över dem som motsatte dig, vi skulle ta makten efter dig?” Han ﷺ svarade och sade: ”Denna sak är i Allahs händer. Han placerar den var Han vill.” Då skingrade de sig och sade: ”Vi behöver inte din sak.” Sändebudet ﷺ lämnade dem och sökte troende som inte köper lite värde mot sin tro.

Folket skådade honom, men få trodde på honom. Trots deras antal fann han i dem tröst och sällskap. Men Quraish bestämde att varje stam skulle ansvara för att ge lektioner till troende bland dem. Plötsligt sjönk förföljelsen som en galen storm och drabbade alla muslimer. De månggudadyrkare kände inte ett brott de inte begick mot muslimerna. Men här inträffade en oväntad överraskning. Muhammad ﷺ gav order till alla muslimer att emigrera till Abessinien och beslutade att själv stanna kvar för att ensam möta aggressionen!

Varför emigrerade han inte för att förmedla Allahs ord på en annan plats, eftersom Allah är alla världars Herre och inte bara Quraishs Herre? Eller

varför lät han dem inte stanna kvar hos honom, eftersom det i deras kvarstående fanns bekräftad nytta? Säkert skulle deras kvarstående i Makkah, trots deras ringa antal, ha inducerats andra att omfamna Islam, Allahs religion.

Dessutom fanns bland dem ett gott antal av Quraishs ädligaste familjer, de starkaste och mäktigaste. Från stammen Bani Umayyah fanns Othman Ibn 'Affaan, 'Amr Ibn Sa'iid Ibn al-'Aas och Khaalid Ibn Sa'iid Ibn Al-'Aas. Från Bani Asad fanns Az-Zubair Ibn Al-'Awaam, Al-Aswad Ibn Nawfal, Yaziid Ibn Zam'ah och 'Amr Ibn Umayyah. Från stammen Bani Zahrah fanns 'Abd Ar-Rahman Ibn 'Awf, 'Aamir Ibn Abi Waqqaas, Maalik Ibn Ahyab och Al-Muttalib Ibn Azhar. Det fanns dessa och andra vars familjer inte skulle ha tålamod länge med förföljelse och tilldelandet av skada mot dem. Varför lät då Sändebudet ﷺ dem inte stanna hos honom för att stödja honom och vara ett tecken på möjlig kraft i hans händer?

Här lyser Muhammads ﷺ upphöjdhet, Allahs Sändebud. Han ville inte ha uppror eller inbördeskrig, även om sannolikheten för hans framgång var där, eller även om han var säker på sin framgång! Här illustreras Sändebudets mänsklighet och medkänsla, ty han kunde inte uthärda att se människor förföljas på grund av honom, trots att han var fullt medveten om att uppoffring var det pris som betalades i varje ädel kamp och varje stort uppdrag. Uppoffring borde göras när den var oundviklig. Men nu, när det är möjligt att undvika lidande, låt muslimerna vända sig åt det hållet. Varför anslöt han sig då inte till dem?

Han hade inte befallt att begiva sig. Hans plats var där avgudarna var. Han skulle fortsätta att uttala Allahs namn, den Ende. Han skulle fortsätta att ta emot smärta och skada utan ångest eller oro, eftersom det var han som skadades och inte de svaga människor som trodde på honom och följde honom, och inte ens de ädla män som också trodde på honom och följde honom! Den som känner till exempel på sådana fall av ståndaktighet och ädelhetens uppoffring, låt honom komma fram med dem. Det är en upphöjd sak som endast ledande sändebud och utvalda är kapabla till.

Mannen och Sändebudet kom samman i Muhammad ﷺ i ett sådant magnifikt och välvävt möte. De som tvivlade på hans budskap tvivlade inte på hans upphöjdhet, renheten i hans väsen eller renheten i hans mänsklighet. Allah, som visste var Han skulle placera Sitt Budskap, hade valt en sådan man som var det bästa mänskligheten kunde uppnå i upphöjdhet, ädelhet och ärlighet. Folk hörde honom tillrättavisa dem för eventuell överdrift i att förhärliga honom eller till och med när de blott

angav hans upphöjdhet utan överdrift. Han förbjöd dem till och med att resa sig i hans närvaro när han kom till dem när de satt ned. Han sade: "Resa er inte som icke-araber gör när de förhärligar varandra."

När solen förmörkades på dagen för hans älskade son Ibraahiims död, nämnde muslimerna att det var en förmörkelse av sorg för förlusten av Ibraahiim. Men det store och ärlige Sändebudet ﷺ hastade att vederlägga och förneka detta antagande innan det förvandlades till en legend. Han stod bland muslimerna och vände sig till dem på följande sätt: "Solen och månen är två av Allahs tecken. De förmörkas aldrig på grund av någons död eller liv." Han var den betrodde med människors sinnen och deras tänkande, och att uppfylla vad som anförtrotts honom var mer värdigt än alla världens ära. Han var säker på att han kom till mänskligheten för att förändra deras levnadssätt och att han inte var ett Sändebud enbart till Quraish, eller bara till araberna, utan var Allahs Sändebud till alla människor på jorden!

Den Allsmäktige Allah riktade hans blick mot hur långt hans uppdrag skulle nå och hans fana vaja. Han uppfattade sanningen i den tro han tillkännagivit, den levande odödlichkeit den skulle ha tills Allah ärver jorden och dem på den. Ändå såg han inte i sig själv, sin religion eller sin enastående framgång mer än ett tegel i byggnadskonstruktionen! Denne store man stod och förkunnade denna idé i ett av sina bästa uttalanden: "Förhållandet mellan de profeter som kom före mig och mig själv är som en man som byggde ett hus och konstruerade det väl och dekorerade det, förutom ett tegel i ett av dess hörn. Det fick folk att gå runt det och uttrycka sin förvåning och säga: 'Kommer inte detta tegel att placeras?' Jag är ett sådant tegel, och jag är den siste av Profeterna."

Hela det långa livet han levde, alla hans kamper och hjältedåd, all hans ära och renhet, all den seger som uppnåddes i hans livstid för hans religion och den seger han visste skulle uppnås efter hans död, var ingenting annat än ett tegel, ett blott tegel i en upphöjd och djupt grundad byggnad. Det var han som förkunnade detta och upprepade det. Dessutom hittade han inte på ett sådant tal av antagen blygsamhet för att föda en hunger efter ära. Han betonade situationen som ett faktum. Dess förmedling och överföring ansåg han vara en del av kärnan i hans budskap. Trots att blygsamhet var en av de väsentliga egenskaperna hos Muhammad ﷺ, var det inte det enda tecknet på hans storhet, som nådde en ojämförlig nivå av excellence och överlägsenhet för att själv vara ett tecken och en symbol.

Det var mänsklighetens lärare och den siste av profeterna. Han var det ljus som folket såg, och han levde bland dem som en människa, och sedan efter sin avgång från denna värld uppfattades han av hela världen som en sanning och ett minne. Nu, när vi möter ett antal av hans ädla Följeslagare på de följande sidorna i denna bok, där vi kommer att häpna inför deras tro, deras uppoftningar och det goda syfte de satte för sina liv - vilket var enastående - kommer anledningen till deras underbara liv att vara klar inför oss. Denna anledning var ingenting annat än det ljus de följde, nämligen Muhammad, Allahs Sändebud ﷺ. Den Allsmäktige Allah hade i honom förenat sanningens vision och självvärdets värdighet, vilket ärade livet och upplyste mänsklighetens öde.